

φωνή της.

— Τοῦ... μίλησες; τὴν ξαναρώτησε ἐκεῖνος μὲ κάποιο δισταγμό.

— "Ὅχι. Μὰ οὔτε κι' ἐκεῖνος μοῦ μίλησε. Μοῦ ἔσφιξε μόνο τὸ χέρι καὶ δὲν ξέρω κιόλας ἂν μὲ γνώρισε. Ὑπέφερε πάρα πολὺ. Κοντὰ του ἦταν ἡ μητέρα του. Ἡ νοσοκόμος ὅμως δὲν μὲ ἄφησε νὰ μείνω οὔτε μιὰ στιγμή...

"Ἐπειτα σῶπασε καὶ θέλοντας ν' ἀλλάξει κουβέντα, τὸν ρώτησε:

— Σ' ἔκανα νὰ περιμένης, ἔ; Βιάσθηκα τόσο γιὰ νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ σου!...

Μὰ ὁ Πέτερ ἔβλεπε στὰ στεγνὰ καὶ κρύα μάτια της πὼς συλλογιζόταν ἄλλα πράγματα. Τὶ σκληρὰ πού ἦσαν αὐτὰ τὰ μάτια! "Ὅ,τι εἶχε ὑποφέρει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν ἦταν τίποτε, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο πού τὸν βασάνιζε τώρα. Ναι, γιὰ τὴν ἡ Τζοάν δὲν ἔκλαιγε;

Κάθε ἄνθρωπος, ἀκόμα κι' ὁ πιὸ ξένος, θὰ συνεκινεῖτο μπροστὰ σ' ἕναν ἐτοιμοθάνατο. Κι' ὅμως ἡ Τζοάν δὲν εἶχε συγκινηθῆ. Ἡ δὲν ἠθελε διόλου νὰ συγκινηθῆ. Μήπως ἡ καρδιά της εἶχε γίνει σκληρὴ σὰν πέτρα, ἐπειδὴ δὲν τὸν εἶχε ἀκόμη συγχωρήσει; Καὶ γιὰ τὴν δὲν τὸν συγχωροῦσε;

"Ἔτσι, ξαφνικὰ, δισαίσθησε μὲ μιὰ σκληρὴ βεβαιότητα τί ἐκύτταζαν τὰ παγερὰ μάτια της Τζοάν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔδοκίμασε τὴν πρώτη ἀπογοήτευσί καὶ πού θὰ κύτταζαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὡς τὴν τελευταία στιγμή, πού θὰ ἔκλειναν ἀπὸ τὸν θάνατο: Τὸν Τζίμμου στὴν ἀγκαλιά μιᾶς ἄλλης γυναίκας!...

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ μεγάλο, τὸ ἀδυσώπητο μῖσος της, ἔδειχνε καθαρὰ πόσο μεγάλος, πόσο παράφορος ἦταν ὁ ἔρωσ της.

Κι' ὁ πόνος τοῦ Πέτερ ἦταν τώρα πιὸ σκληρὸς ἀπ' ὅ,τι θὰ ἦταν, ἂν ἡ Τζοάν ἔμενε κλαίγοντας στὸ προσκέφαλο τοῦ Τζίμμου. Κι' ἄξαφνα τὸν ἔπιασε μιὰ ἀπερίγραπτη λύσσα καὶ μὲ τὰ χέρια του πού ἔτρεμαν ἀπὸ τὸν πόθο τοῦ ἐγκλήματος, ἀπὸ τὸν πόθο νὰ τὴν πνίξη, ἄρπαξε τὴν Τζοάν, τὴν γυναίκα πού ἀγαποῦσε καὶ πού ἦταν γι' αὐτὸν ὅ,τι πιὸ πολύτιμο ὑπῆρχε στὸν κόσμον, καὶ μὲ τὸ πρόσωπο πελιδνὸ ἀπὸ τὴ φρίκη, τῆς φώναξε:

— Μαντεύω τώρα τὸ μυστικὸ σου!... Ὁ ἔρωσ σου μεταμορφώθηκε σὲ μῖσος!... Κι' αὐτὸ τὸ μῖσος σου μοῦ τὸ ἔφερε μέσα στὸ σπῆτι μου καὶ τὸ φύλαξες στὸ στήθος σου, γιὰ τὴν κοντὰ μου ἐνοιώθηκε ὅτι τίποτε δὲν μπορούσε νὰ σὲ κἀνὴν νὰ τὸ ξεχάσης!... Νὰ, γιὰ τὴν δὲν μ' ἀγάπησες. Γιατὴ ἤξερες πὼς δὲν μπορούσες νὰ μὲ ἀγαπήσης ποτέ σου!... Μίλησε λοιπὸν καὶ πὲς πὼς δὲν εἶνε ἀλήθεια;

"Ἐνας τραγικὸς στεναγμὸς ξέσκισε τὸ στήθος τῆς Τζοάν.

— Ναι... ψιθύρισε. Μπορεῖ νὰ εἶνε ἔτσι... Μιὰ ψυχὴ πού δηλητηριάσθηκε ἀπὸ τὸ μῖσος, δὲν μπορεῖ ἴσως νὰ γιαιτρευτῆ ποτέ!...

Μὰ καθὼς μιλοῦσε ἔτσι, ἔσκυψε στὸ στήθος του κι' ἄξαφνα ὁ Πέτερ ἐνοιώσε πάνω στὰ χέρια του τὰ θερμὰ δάκρυά της...

Καὶ τότε μιὰ συγκίνηση πού τὸν συγκλόνησε γιὰ πρώτη φορὰ, ἔκανε ν' ἀνθίσῃ ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά του. Κατάλαβε πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ μπορούσε ν' ἀγαπήσῃ ἀκόμα καὶ πὼς τώρα πού ξεχνούσε τὸ μῖσος της, ἔπεφτε ἐρωτευμένη στὴν ἀγκαλιά του!...

Εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν κερδίζει. Τὸ μῖσος ἔφευγε ἀπ' τὴν καρδιά της καὶ τὴν γέμιζε, τὴν πλημμύριζε ὁ ἔρωτας, μὲ τὸ φῶς του καὶ τὴν μεγάλη του καλωσύνη.

ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΑΚ ΑΛΛΑΝ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Κανένα πράγμα δὲν εἶνε ἀκατόρθωτο γιὰ ὅποιον ξέρει νὰ περιμένῃ.

Λαμπρυγιέρ

Καὶ ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ζωὴ μοιάζει μὲ τὴ γαλήνια ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, πού ἀρκεῖ γιὰ νὰ τὴν διαταράξῃ τὸ πέσιμο ἑνὸς φύλλου.

Νέκκερ

Εἶνε τόσο ὠραῖο τὸ δάκρυ στὰ μάτια μιᾶς ὠραίας γυναίκας, ὡστε καὶ ὁ ἔρωσ μόλις τολμᾷ νὰ τὸ σφουγγίσῃ μ' ἕνα φιλί.

Ἡ γυναίκες διασκεδάζουν περισσότερο μὲ τὰ μυστηριώδη πού δημιουργοῦν ἢ ἴδιες στὴ ζωὴ τους, παρά μ' ἐκεῖνα πού διαβάξουν.

Γκωτιέ

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΙΟΥ

Τοῦ Σεί Σεναγόν

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΝΟΧΛΟΥΝ

"Ἐνας ἐπισκέπτης, πού λέει μιὰν ἀτέλειωτη ἱστορία, ἐνῶ σὺ βιάζεσαι νὰ πᾶς σὲ μιὰ δουλειά. "Ἄν εἶνε πολὺ γνωστός σου κι' ἔχεις μαζύ του τὸ θάρρος, μπορεῖς νὰ τὸν ξεφορτωθῆς, λέγοντάς του: «Μοῦ τὰ λὲς καμμιά ἄλλη ὥρα». Μὰ ἐκεῖνοι πού δὲν μπορεῖς νὰ τοὺς μιλήσης ἔτσι, σοῦ γίνονται ἐκείνη τὴ στιγμή βδελυροί.

— "Ἐνας ἐξορκιστὴς πού τὸν ἐκάλεσες σὲ μιὰ ξαφνικὴ ἀρρώστεια σου, καὶ σοῦ διαβάζει τὰ ξόρκια του μὲ φωνὴ λιπόψυχη σὰ νᾶνε μισοκοιμισμένος.

— Μωρὰ πού κλαῖνε, ἢ σκυλιὰ πού γαυγίζουν, ὅταν θέλῃς ν' ἀφουγκραστῆς.

— "Ἐνας ἄνθρωπος πού δὲν θέλεις νὰ φανερώσης τὴν παρουσία του, κι' ἀποκοιμήθηκε ἐκεῖ πού τὸν ἔκρυψες καὶ ροχαλίζει δυνατὰ.

— Οἱ ἄνθρωποι πού πηγαίνουν μὲ ἀμάξι πού τρίζει. Οἱ τέτοιοι ἄνθρωποι πρέπει νᾶνε κουφοί. Τοὺς ἀποστρέφομαι. Μὰ ἂν κανεὶς ἀπὸ σᾶς (φίλοι ἢ ἀναγνώσται) πηγαίνῃ μὲ τέτοιο ἀμάξι, τότε ἀποστρέφομαι τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ἀμαξιοῦ.

— Οἱ ἄνθρωποι πού, ἐνῶ λὲς μιὰ ἱστορία, πετιοῦνται καὶ σοῦ λένε: «ὦ! τὴν ξέρω, δὲν εἶνε ἔτσι;» καὶ κἀνοῦν μὲν ἀφήγησι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική σου.

— "Ἐνας σκύλος, πού γαυγίζει τὸν ἐρωμένο σου, τὴ στιγμή πού τὸν μπάξεις κρυφὰ στὸ σπῆτι. "Ἐνα τέτοιο σκυλί πρέπει νὰ τὸ σκοτώνουν.

— "Ἐνας ποντικὸς πού τρέχει παντοῦ. Πολὺ συχαμερὸ πρᾶγμα!

— Παιδιὰ ποῦρθαν στὸ σπῆτι σου μιὰ μέρα, κατὰ τύχη, τὰ χάιδεψες, κ' ὕστερα πήρανε συνήθεια κι' ἔρχονται κάθε μέρα καὶ σοῦ πειράζουν τὰ πράγματά σου.

— Κ' οἱ φύλλοι ἀκόμα εἶνε βδελυρὰ πράγματα, ἄμα χοροπηδοῦν κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα σου, σὰ νὰ θέλουν νὰ σοῦ τ' ἀνασηκώσουν.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΟΥΝΕ

— Σπουργίτες πού ταγίζουν τὰ μικρά τους.

— Νὰ περνᾶς κοντὰ ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου διασκεδάζουνε μικρὰ παιδιά.

— Νὰ βλέπῃς τὸν κινεζικὸ (μετάλλιο) καθρέφτη σου πὼς ἀρχίζει νὰ θαμπώνῃ.

— "Ἐνας ὠραῖος ἄντρας πού στέκεται μὲ τ' ἀμάξι του ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σου, γιὰ νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὸ δρόμο.

— Μιὰ νύχτα χειμωνιάτικη, ὅπου περιμένεις κάποιον: ἢ βροχὴ, οἱ κρότοι πού προξενεῖ ὁ ἄνεμος, ὅλα αὐτὰ δίνουν στὴν καρδιά σου κάθε στιγμή ἕνα χτύπο.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΜΙΑ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΘΥΜΗΣΙ ΤΩΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΩΝ

— Ξεραμένες ἀγριομολόχες, πού τις θεωροῦσες στὰ μαλλιά της τὴν περασμένη γιορτὴ τοῦ Κάμο.

— Μιὰ βροχερὴ καὶ πληχτικὴ μέρα, νὰ θρίσκῃς στὸ μπαούλο σου τὰ γράμματα τοῦ προσώπου πού μιὰ φορὰ πολὺ ἀγαποῦσες.

— Νὰ θρίσκῃς, λησμονημένη στὸ θάθος τοῦ νταλαπιοῦ σου, τὴν τελευταία σου κούκλα.

— Μιὰ βεντάλια τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ, μὲ κάποιο αἰσθηματικὸ τετράστιχο πάνω, πού τῷγραψε κάποιο πρόσωπο, πού παρ' ὀλίγο νὰ τ' ἀγαπήσῃς.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ἕνα εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πάσης γλώσσης, τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», ὁδὸς Λέκκια 7, Ἀθῆναι.

